

CHUỘNG CHẾT HƠN HAM SỐNG

Trước khi được chỉ định làm Giám Mục Giáo Phận Lyon, miền Trung Nam nước Pháp, thánh Phanxicô đệ Salê (1567-1622) trông coi Giáo phận Genève, nước Thụy Sĩ. Một ngày, đang lúc viếng thăm mục vụ các giáo xứ thì Đức Cha được báo có một cụ già đau nặng, ước ao gặp Đức Giám Mục để nhận phép lành trước khi chết. Đức Cha Phanxicô đệ Salê tức khắc đến ngay nhà cụ già. Đức Cha trông thấy một cụ già - ở vào giây phút cuối đời - nhưng nét mặt thật điềm tĩnh và tâm trí thật sáng suốt.

Cụ già cất tiếng nói:

- Thưa Đức Cha, con hết lòng cảm ơn Chúa vì cho con hồng phúc gặp Đức Cha để lãnh phép lành, trước khi tắt thở!

Nói xong, cụ già xin mọi người có mặt hãy lui ra, để cụ dọn mình xưng tội.

Xưng tội xong, cụ già hỏi:

- Thưa Đức Cha, con sẽ chết phải không?

Thánh Phanxicô đệ Salê trả lời:

- Cụ à, có lẽ bác sĩ biết rõ điều này hơn tôi!

Cụ già điềm tĩnh lập lại:

- Nhưng thưa Đức Cha, con muốn biết ý kiến của Đức Cha: con sẽ chết phải không?

Thánh Phanxicô nói:

- Tất cả mọi người đều phải chết. Có điều, không ai biết giờ chết đến khi nào. Phần cụ, chưa hẳn giờ chết đã điểm. Vì có người đau nặng gần chết, nhưng sau đó lại lành bệnh!

Cụ già thưa:

- Xin Đức Cha đừng nghĩ rằng con hỏi như vậy là vì con sợ chết. Không, con không sợ chết, trái lại, con sợ mình không chết!

Nghe cụ già nói thế, thánh Phanxicô đệ Salê thật ngạc nhiên. Ngài nghĩ thầm:

- Có hai hạng người muốn chết: một là người thánh thiện, hai là người tuyệt vọng, không muốn sống.

Nghĩ thế nên thánh nhân hỏi cụ già:

- Như vậy cụ không sợ chết phải không?

Cụ già hăng hái trả lời:

- Con không sợ chút nào hết. Trái lại, nếu không phải là ý Chúa muốn cho con sống đến tuổi này, thì chính con, con đã chọn chết từ lâu lắm rồi!

Thánh Phanxicô đệ Salê tươi cười hỏi cụ già:

- Nếu không phải là tò mò thì xin cụ nói cho tôi biết: điều gì làm cho cụ chán sống muốn chết. Phải chăng cụ có nỗi đau buồn thầm kín, hoặc bị mất của cải, hay là không hạnh phúc trong cuộc sống gia đình?

Cụ già trả lời:

- Thưa Đức Cha, không phải thế. Năm nay con 70 tuổi. Cho đến giờ phút này đây, con không đau ốm gì. Của cải dư thừa. Gia đình vui tươi đầm ấm.

Thánh Phanxicô ngạc nhiên nói:

- Vậy tại sao cụ lại muốn chết?

Cụ già đáp:

- Con muốn chết bởi vì con nghe giảng về những kỳ diệu của cuộc sống mai sau và niềm vui bao la nơi Thiên Đàng. So với đời sau, thì đời này đúng là ngục tù giam hãm con người!

Nghe cụ già nói thế, thánh Phanxicô đệ Salê thật cảm động. Thánh nhân xin cụ già lập lại tâm tình chấp nhận Thánh Ý Chúa rồi chính ngài ban phép Xức Dầu Bệnh Nhân cho cụ già. Một thời gian ngắn sau đó, cụ già êm ái trút hơi thở cuối cùng, trên gương mặt để lại nét an bình thiên quốc.

... ..

Cha Arrighini - Linh Mục dòng Đa Minh người Ý - kể lại câu chuyện sau đây trong cuốn sách tựa đề "Thiên Đàng".

Một sinh viên trẻ tuổi - từng được tôi nâng đỡ hướng dẫn - lâm trọng bệnh. Chàng ngã bệnh khi đang chuẩn bị trình luận án tiến sĩ. Chàng rất tươi vui linh hoạt. Chàng muốn sống để làm chứng cho Tình Yêu THIÊN CHÚA bằng chính cuộc sống đạo đức của chàng. Nhưng khi hiểu rằng THIÊN CHÚA muốn gọi chàng về Thiên Đàng với Ngài, tức khắc chàng đổi ý ngay. Chàng không bám víu vào bất cứ sự gì ở trần gian này: sức khỏe, văn bằng và gia đình.

Trước khi tắt thở, chàng mời tất cả đến phòng: cha mẹ, bà con, bạn hữu. Rồi khi căn phòng chật ních người, chàng lớn tiếng nói cho mọi người nghe:

- Xin từ biệt mọi người. Xin tất cả cầu nguyện cho con. Xin mọi người nhớ đến con. Phần con, con đi về Thiên Đàng.

Nghe tiếng khóc nức nở của người thân, chàng liền nói:

- Không nên khóc! Con đi về Thiên Đàng kia mà! Sao lại khóc! Trên Thiên Đàng con sẽ nhớ cầu nguyện cho mọi người. Con đợi gặp lại tất cả trên Thiên Đàng!

Mấy phút trước khi sinh thì, người em gái hỏi chàng:

- Nếu Đức Mẹ MARIA chữa anh lành bệnh, anh có sung sướng không?

Chàng lắc nhẹ đầu, rồi mắt nhìn lên như chiêm ngắm một cảnh tượng kỳ diệu gì đó, chàng vội vàng nói:

- Không! Không! Anh thích chết! Anh muốn đi về Thiên Đàng! Anh muốn đi về Thiên Đàng!

Nói xong, chàng nghiêng đầu xuống và tắt thở.

... Muôn lạy Chúa, qua bao thế hệ,

Ngài vẫn là nơi nương ẩn cho chúng con.

Ngay cả lúc núi đồi chưa xuất hiện,

địa cầu và vũ trụ chưa được tạo thành,

Ngài vẫn là THIÊN CHÚA, từ muôn thưở đến mãi ngàn đời.

Ngài bắt phàm nhân trở về cát bụi, rằng:

”Con cái loài người, hãy trở về đi!”

Ngàn năm Chúa kể là gì.

Tựa ngày đã qua đi mất rồi, khác nào một trống canh thôi!

Ngài cuốn lòi đi: chúng chỉ là giấc mộng,

như cỏ đồng trời mọc ban mai.

Nở hoa vươn mạnh sớm ngày.

Chiều về ủ rũ tàn phai chẳng còn

Chúa xung giận, tuổi đời chúng con tàn lụi hết.

Kiếp sống thoáng qua: một tiếng thở dài

Cộng niên tuế trong ngoài bảy chục.

Mạnh giỏi chẳng là được tám mươi.

Mà phần lớn chỉ toàn lao khổ.

Thấm thoát cuộc đời, chúng con đã bay đi

Lạy Chúa, xin trở lại! Ngài đợi đến bao giờ?

Xin chạnh lòng thương xót, những tội tớ Chúa đây!

Cho no thỏa ân nghĩa Ngài từ sớm,

để mọi ngày được hớn hở vui ca.

Xin ban tặng chúng con niềm hoan hỉ.

Bù những năm tháng Ngài bắt nếm nhục nuốt sầu.

Thánh Vịnh 89

("L'Aldilà .. Stupenda realtà", Editrice Comunità, 1992, trang 275-277)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt